

**[Ib Thyregod.]**

restance her i landet, var et citat af en kronik i Politiken. Det var udelukkende det; det var ikke en udtalelse af mig.

Lad mig endelig sige vedrørende spørgsmålet om statsbanernes underskud, at jeg skal ikke forlænge tiden med at gennemgå det; men det kunne vi jo godt ved en anden lejlighed tage en diskussion om.

**Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg):** Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at hvis det ærede medlem ønsker forslaget behandlet i et udvalg, har jeg ikke nogen mulighed for at modsætte mig det, men der kan efter min opfattelse ikke blive megen tid for et sådant udvalg.

Med hensyn til det spørgsmål, det ærede medlem rejste om koncessionernes fornyelse, kan jeg godt oplyse med det samme, at der foreligger ikke noget problem. I henhold til de gældende koncessioner løber koncessionerne uændret videre, hvis de ikke opsiges. Det vil altså sige, at hvis der ikke foretages noget, løber koncessionerne videre, og jeg kan også godt oplyse, at regeringen har drøftet det, men ikke har til hensigt at foretage nogen opsigelse. Derfor løber altså koncessionerne uændret videre og kan ikke opsiges før om 5 år regnet fra den 1. marts 1961, altså pr. 1. marts 1966.

(Kort bemærkning).

**Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen):** Det er netop det, jeg har gjort opmærksom på, at hvis koncessionerne ikke opsiges inden udgangen af februar måned, løber de uændret videre. Det er derfor, jeg ønsker i et udvalg at få et samråd med ministeren om vilkårene for en sådan koncessionsforlængelse; og uanset om regeringen har truffet en sådan beslutning, som den højtærede minister refererer til her, kan jeg ikke tro, at regeringen vil have noget imod at lade folketinget tale med om, hvorvidt koncessionerne skal forlænges uændret, eller hvorvidt man skal foretage visse ændringer. Ændringer kan naturligvis kun foretages, hvis man opsiges koncessionerne, og hvis vi i et udvalg kunne blive enige med den højtærede minister om, hvilke ændringer der bør tilstræbes, blev vi også nok enige

om, at for at gennemføre disse ændringer måtte man foretage en opsigelse, også selv om regeringen indtil dette øjeblik har været indstillet på, at koncessionerne ikke burde opsiges.

**Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg):** Det er givet, som det ærede medlem siger, at regeringen selvfølgelig ikke har noget imod, at det høje ting drøfter dette spørgsmål, men jeg vil dog gerne erklære på forhånd, at for mig at se er der ikke nogen rimelighed i at gå til opsigelse af koncessionerne. Hvis først man har opsagt koncessionerne, er selskaberne også frit stillet. Det er ikke en ensidig bestemmelse, der her er tale om; der er tale om noget til begge sider. Derfor mener jeg, at det rigtige må være, at man, medens dette arbejde står på med at kulegrave hele spørgsmålet om at nå frem til enheds-telefon, fortsætter med koncessionerne på de vilkår, der gælder i dag.

(Kort bemærkning).

**Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen):** Jeg ved udmærket vel, at i givet fald vil selskaberne være frit stillet i det år, der løber til 1. marts 1962; men jeg vil tillade mig at erindre om, hvad jeg går ud fra ministeren ved, at staten har aktiemajoriteten, så hvor frit selskaberne er stillet, er dog et spørgsmål.

**Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg):** Det er rigtigt, at staten har aktiemajoriteten, men jeg kan ikke se, at det gør nogen forskel med hensyn til spørgsmålet om, at selskaberne kan have et rimeligt krav på at få lejlighed til at vide, hvor de er henne, så at man ikke bare siger op og man ikke ved, hvor man ender pr. 1. marts 1962. Det finder jeg urimeligt.

(Kort bemærkning).

**Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen):** Jeg forstår ikke, hvorfor det skal drejes derhen, at selskaberne den 1. marts 1962 ikke aner, hvor de er henne. Det kunne da være, man i løbet af 2 måneder kunne klare spørgsmålet om, hvordan de nye koncessioner skulle være udformet, og så ved selskaberne jo, hvor de er henne.